

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Сумський державний університет
Факультет іноземної філології та соціальних комунікацій
Центр заочної дистанційної та вечірньої форм навчання
Кафедра журналістики та філології

«До захисту допущено»

Завідувач кафедри

_____ Володимир САДІВНИЧИЙ

_____ 2024р.

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА
на здобуття освітнього ступеня бакалавр
зі спеціальності 061 Журналістика
освітньо-професійної програми Журналістика
на тему :
УКРАЇНЦІ ЗА КОРДОНОМ: МУЛЬТИМЕДІЙНИЙ ПРОЄКТ

Ukrainians abroad: a multimedia project

Здобувачок груп ЖТ-01/1 Малік Катерини Володимирівни та
ЖТз-01с Заведенко Олени Андріївни

Кваліфікаційна робота містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело.

Керівники: асистент кафедри журналістики та філології, доктор філософії з журналістики Марина САДІВНИЧА _____

начальник Прес-центру Сумського державного університету
Галина ЛЕВИЦЬКА _____

Малік К. В., Заведенко О. А., Українці за кордоном: мультимедійний проект : робота на здобуття кваліфікаційного ступеня бакалавр; спец.: – 061 Журналістика ; наук. керівники М. В. Садівнича, Г. М. Левицька. Суми: СумДУ, 2024. 42 с.

Анотація. У роботі представлено мультимедійний проект, що розповідає про життя українців за кордоном і складається з текстових інтерв'ю, тематичного подкасту та відео. У роботі увага акцентується на історіях українців, котрі виїхали за кордон після початку повномасштабного вторгнення, але також представлені історії людей, котрі живуть за кордоном давно та певним чином допомагають Україні й українцям в період війни.

Робота містить посилання на 15 джерел. Обсяг роботи – 42 сторінки. Сфера застосування мультимедійного проекту – поширення сайту та окремих інформаційних продуктів на різних платформах у мережі Інтернет. Актуальність розробки полягає в необхідності роз'яснювальної та просвітницької діяльності, спрямованої на формування позитивного іміджу українця за кордоном, а також висвітлення реальних історій українців, котрі проходять шлях адаптації в нових умовах, але при цьому залишаються частиною українського суспільства та допомагають своїй Батьківщині з-за кордону.

Ключові слова: українці за кордоном, повномасштабне вторгнення мультимедійний проект, мігранти.

ЗМІСТ

ВСТУП	4
I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	7
1. Обґрунтування інформаційного проєкту.....	7
1.1. Опис спеціалізованої задачі, яка вирішується у кваліфікаційній роботі.....	7
1.2. Аналіз матеріалів прямих та непрямих конкурентів.....	10
1.3. Обґрунтування методики, обраної концепції, праць, на яких ґрунтується робота.....	13
2. Специфіка виконаної роботи.....	15
2.1. Авторська ідея.....	15
2.2. Інформаційний привід.....	15
2.3. Цільова аудиторія.....	16
2.4. Характеристика джерел фактів та інформації.....	16
2.5. Прогнозовані результати сфери застосування.....	17
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	18
II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ	20
ВИСНОВКИ	41
ДОДАТКИ	

ВСТУП

Повномасштабне вторгнення російської армії до України, що розпочалося в лютому 2022 року, спричинило масову міграцію населення. Частина людей залишила свої домівки в пошуках більш безпечних територій та перспектив для існування, дехто – взагалі залишився на вулиці, оскільки житло було пошкоджено або зруйновано внаслідок військової агресії.

Найбільш масова міграція українців спостерігалася в перші місяці повномасштабного вторгнення. Окрім переселення мешканців східних областей до заходу України, відбувалася міграція українців до інших країн. За даними Опендаботу, що були опубліковані 16 серпня 2023, під час повномасштабного вторгнення країну залишило 2,1 мільйони українців, котрі ще не повернулись. «Загалом за півтора роки, з січня 2022-го по червень 2023-го, державні кордони України перетнули 50 млн разів. З них залишили Україну 26,36 млн осіб, а в'їхали – 23,66 млн осіб» [1].

Хоча частина вимушених переселенців із часом повернулася до України, тема українців за кордоном досі залишається актуальною, адже війна триває, і навіть ті, хто сподівався повернутися за кілька місяців, залишаються в стані невизначеності та намагаються якось будувати своє життя за кордоном. Громадяни нашої країни, котрі вимушено залишили свої рідні міста та села, мають певні психологічні травми, більшість має почуття провини перед країною, перед тими, хто обрав залишитися вдома. Деяким людям важко влаштувати навіть тимчасове проживання в інших країнах, так само, як і українцям, котрі звикли жити під сиренами.

При цьому існує стереотипне уявлення, ніби всі українці, котрі переїхали за кордон, добре влаштувалися. «Українці за кордоном», вислів, що викликає обурення у значної частини наших співгромадян, які свідомо зробили вибір на користь свого перебування вдома. Соціальні мережі вибухають коментарями під дописами, провокуючи конфлікти. У зв'язку з цим в українському суспільстві спостерігається розмежування на тих, хто виїхав, і хто залишився в країні. Тому,

актуальним постає роз'яснювальна та просвітницька діяльність, спрямована на консолідацію суспільства. Історії українців, котрі будують життя на чужині, здебільшого не про розкіш та достаток. Залишивши власні домівки, вони намагаються знайти своє місце в цьому світі, а ще – знайти можливість допомагати Україні з-за кордону, розповідати правду про війну, волонтерити.

Мета роботи – створити мультимедійний проєкт, в якому зібрати історії українців, котрі мешкають за кордоном, їхній досвід, поради щодо адаптації в новій країні, а також – можливості залишатися частиною українського суспільства та допомоги своїй країні з-за кордону.

Для досягнення поставленої мети необхідно вирішити низку задач:

- ознайомитися з науковими працями та нормативними документами, що стосуються тем міграції, психологічної адаптації вимушених переселенців та висвітлення теми міграції в медіа.
- проаналізувати журналістські матеріали та медіапроєкти, що розповідають про життя українців за кордоном.
- створити власний мультимедійний проєкт про життя українців за кордоном.

Авторський задум інформаційного продукту полягає у створенні мультимедійного проєкту, що складається з текстових інтерв'ю із українцями, котрі мешкають за кордоном, тематичних подкастів та відео. У своєму проєкті ми робимо акцент на історіях українців, котрі виїхали за кордон після початку повномасштабного вторгнення, але не оминаємо увагою і тих людей, котрі живуть за кордоном давно, але певним чином допомагають Україні та українцям в період війни. Представлені історії показують життя українців у Польщі, Канаді, Шотландії та Китаї. Усі матеріали проєкту зібрані на одному сайті та готові для поширення в мережі Інтернет.

Практичне значення. Герої матеріалів проєкту розповідають про адаптацію, особливості країни, власну діяльність, дають поради тим, хто планує переїзд. Оскільки війна в Україні ще триває, потік мігрантів не зупиняється, тож

матеріали проєкту можуть допомогти тим, хто вирішив мігрувати за кордон, а також продемонструвати реальне життя українців за кордоном, що допоможе вплинути на громадську думку.

У подальшому створений проєкт може поповнюватися новими історіями, відео та аудіо матеріалами, які будуть опубліковані на сайті або у соціальних мережах.

Структура та обсяг роботи. Робота складається зі вступу, двох розділів, розділених на підрозділи, списку використаних джерел (15 позицій), висновків і додатків. Загальний обсяг роботи 42 сторінки.

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1. Обґрунтування інформаційного проєкту

1.1 Опис спеціалізованої задачі, яка вирішується у кваліфікаційній роботі

Поняття міграції існує стільки, скільки існує людство. З давніх-давен, люди шукали кращого життя за межами своєї Батьківщини. Особливо активними міграційні процеси стають у періоди криз: війн, стихійних лих, соціальних потрясінь.

Оперуючи поняттями «міграція та мігранти», ми орієнтуємося на визначення, що дає Закон України Про основні засади державної міграційної політики України. Відповідно до статті 2 зазначеного Закону «Міграція – переміщення особи з метою зміни місця проживання/перебування, пов'язане з перетинанням державного кордону (зовнішня міграція) або меж адміністративно-територіальних одиниць (внутрішня міграція)». Відповідно, поняття «мігрант» Закон визначає як «особа, яка свідомо та з власної волі перетинає державні або адміністративно-територіальні кордони з метою зміни місця проживання або без такої зміни» [2].

Як зазначають І. Сипченко та В. Критська: «Міграція є одним із найбільш резонансних процесів у глобалізованому світі. Вона стирає традиційні межі між культурами, етнічними групами, мовами, сприяючи культурному й економічному зміцненню. Водночас міграцію можна розглядати як виклик міжнародному праву, перш за все, для правозахисних механізмів, які мають гарантувати права та свободи абсолютно кожного, зокрема й мігрантів» [3, с.7]. Тож, міграція є світовим явищем, що впливає не лише на локальні спільноти, але й на глобальне світове суспільство.

Не є винятком і територія України. Історія нашої землі знає багато масштабних переселень, пов'язаних із економічними, політичними або іншими процесами. Повномасштабне вторгнення російської армії до України стало

значущим фактором у посиленні міграційних процесів як усередині держави, так і спричинило виїзд великої кількості українців за кордон.

Оцінити, яка кількість українців наразі перебуває за кордоном, доволі складно, ще складніше спрогнозувати – яка кількість наших співгромадян повернеться, і коли. «Повномасштабний напад росії 24 лютого 2022 року вплинув на те, що мільйони українських громадян виїхали за кордон. На сьогодні тривають дискусії скільки українців перебувають за межами власної держави, де і яка кількість їх є, але очевидно, що з часів Другої світової війни – це наймасштабніша міграція», – пишуть науковці І. Телегуз та А. Телегуз, підкреслюючи значний масштаб ситуації [4, с. 304].

Варто зазначити, що така масштабна міграція спричинила низку соціальних проблем, серед яких – демографічна та економічна кризи. Також масовий виїзд українців за кордон сформував певний розкол у суспільстві. Якщо до повномасштабного вторгнення українці, що перебувають на території нашої держави, спокійно ставилися до «заробітчан», котрі періодично виїзять на роботу за кордон, та до тих, хто переїхав за кордон на постійне місце проживання, то після повномасштабного вторгнення ситуація дещо змінилася. Наразі деякі українці, котрі залишилися на територіях свого краю, агресивно реагують на тих, хто наразі не має можливості бути у своїй країні, або прийняв рішення тимчасово перебувати в інших країнах.

Київський міжнародний інститут соціології провів опитування про ставлення до українців, які сьогодні перебувають за межами свого дому. Результати опитування свідчать про те, що більшість українців розуміє та не засуджує, але є й відсоток тих, хто доволі негативно ставиться до українців за кордоном. У пресрелізі підготовленому Заступником директора КМІС Антоном Грушецьким, йдеться: «Найкраще ставлення має місце до жінок з неповнолітніми дітьми, чиї чоловіки залишилися в Україні. У цьому випадку співвідношення ставлення не засуджують / засуджують – 90% до 6% практично повністю відповідає ставленню до біженців загалом. Скоріше за все, коли

респонденти чують «українські біженці в Європі», то найчастіше у них зринає образ саме жінки з дитиною» [5].

Але сухі факти не мають обличчя. Натомість кожна історія людини, що опинилася за кордоном – унікальна. Людям доводиться адаптуватися до нового життя, вчити мову, шукати роботу, житло, друзів, знайомитися з традиціями та законами іншої країни, котрі не завжди бувають зрозумілими для українців. Особливо важкою буває мовна адаптація, насамперед, коли людина потрапляє до країни, мову якої вона не вчила раніше. Як зазначає І. Тарасюк: «Адаптація – це цілісний, системний процес, що характеризує взаємодію людини з природним та соціальним середовищем» [6, с. 3].

Про особливості мовної адаптації українців за кордоном пишуть Т. Плохута і В. Зеленська. Вони підкреслюють, що більшість переселенців зіштовхуються з проблемою комунікації у середовищі іноземців. «Мовний бар'єр впливає на формування ідентичності та самосвідомості українців за кордоном. Вони можуть відчувати себе відокремленими від власної національної ідентичності та культурних коренів, що викликає почуття самотності, відчуження та невпевненості в собі» [7, с. 354].

Хоча українці й не звикли надто зважати на психологічні проблеми, та вирішувати в першу чергу побутові та економічні труднощі, саме психологічні проблеми нерідко стають першочерговими, коли йдеться про адаптацію до життя в нових реаліях.

У матеріалі Х. Шевченко для медіа «Голос Америки» йдеться про особливості психічного стану українців в умовах війни. Деякі тези особливо стосуються життя за кордоном. Зокрема, посилаючись на психологинь Юлію Яворську та Роксолянну Вовк, авторка пише: «війна помітно вплинула на психоемоційний стан людей – вони спостерігають збільшення звернень на консультації, що стосуються тривожних та депресивних станів, неконтрольованої агресії чи навіть суїцидальних думок, що супроводжуються переживанням втрати: близьких, дому, ідентичності» [8].

Перетнувши кордон з іншою країною, значна частина вимушених мігрантів, чия душа залишилася вдома, йдуть шукати частинку України: акції, мітинги, виставки. На власному досвіді розуміємо, наскільки це важливо. Одним із важливих факторів якісної адаптації в новій країні, герої матеріалів нашого проекту виділяють спілкування з українцями, котрі приїхали до певної країни раніше. Підтримка земляків допомагає швидше зорієнтуватися в побутових та соціальних питаннях, знайти роботу, зрозуміти, які правила діють на території цієї держави. А ще – сприяє підтриманню психологічного стану, зменшенню стресу та психологічному налаштуванню на життя в нових реаліях.

Частиною психологічної підтримки для українських мігрантів є й історії земляків, котрі також опинилися в незвичних для них умовах. Звикаючи до нового життя, завжди цікаво, як адаптуються люди, котрі відчують емоції, подібні до твоїх, мають схожі проблеми та ситуації, що часто складаються через одні й ті самі обставини. Ділячись власним досвідом, українці допомагають одне одному та показують реалії життя, про які не замислювалися ті, хто живе в інших умовах. Саме тому важливо розповідати історії українців за кордоном, висвітлювати проблеми, із якими вони зіштовхнулися, показувати, що вони роблять для України в цей нелегкий час, саме це сприятиме об'єднанню українців, котрі живуть на чужині та тих, хто залишився вдома, сприятиме консолідації суспільства заради спільної мети та перемоги.

1.2 Аналіз матеріалів прямих та непрямих конкурентів

Сучасний український інформаційний простір здебільшого орієнтується на висвітлення життя українців вдома, в умовах війни. Це закономірно, оскільки, окрім українського споживача інформації, такі матеріали сприймає і міжнародна спільнота, чиеї підтримки Україна наразі дуже потребує. Велика увага приділяється також висвітленню життя внутрішніх мігрантів, які переїхали до більш безпечних регіонів України із тимчасово окупованих територій, або територій, де тривають бойові дії.

Нас же цікавили матеріали, які розповідали про життя тих українців, котрі вирішили поїхати за кордон, оскільки саме вони перегукуються із темою нашої роботи, а також цікаві нам із позиції власного досвіду.

Одним із прикладів таких матеріалів є «Три історії жительок Миколаєва, які через повномасштабну війну виїхали за кордон» (Суспільне. Миколаїв, 26.11.23). Матеріал, опублікований в регіональному медіа, але завдяки поширенню інформації в мережі Інтернет, його аудиторія виходить далеко за межі регіону.

Історія Марини, котра має чорного лабрадора, була вчителькою та чия квартира стала «студією», розкриває болючу тему усіх біженців, котрі мають добре серце та любов до своїх домашніх тварин. «Сьомого березня російська ракета о п'ятій ранку влетіла у вікно квартири Марини. Це був сигнал того, що треба виїздити з Миколаєва» [9]. Далі жінка розповідає історію переїзду до Чехії разом зі своїм улюбленцем. І хоча героїня матеріалу й хоче повернутися до рідного Миколаєва, вона боїться і вчиться жити заново.

Ще одна жителька Миколаєва – Юлія. Район дівчини повністю обстріляний, а сьогодні вона перебуває у хлопця, який живе у Нідерландах. Героїня розповіла про свій перший день повномасштабного вторгнення, про складну дорогу до безпеки. Адаптація їй давалася легко, лише виникали труднощі у пошуку роботи, із якими зіштовхуються майже всі українці.

Третя героїня матеріалу – Діана – дівчина, котра мала купу планів на майбутнє, а після 24 лютого відчувала лише пустоту... Історії трьох жінок – подібні одна до одної, але у той же час різні. Кожна – неповторна, кожна має свою проблему та шлях до її вирішення.

Не оминають увагою історії українців за кордоном і всеукраїнські медіа.

Ще три історії українців, котрі рік прожили у Польщі, описуються в матеріалі від Ілони Громлюк для BBC NEWS Україна [10]. Герої матеріалу пройшли всі стадії прийняття і змогли налагодити своє життя на чужині, але цьому передувало дійсно тривалий шлях та робота над собою. «Побачивши нові перспективи, ці біженці не можуть поставити остаточну крапку на житті за

кордоном, тим паче коли війна все ще триває», – зазначає авторка, порушуючи ще одне важливе питання – чи повернуться мігранти до України після закінчення війни [10].

Цікавими є й матеріали, які показують об'єктивні реалії життя українців за кордоном із позиції країн, які приймають наших громадян. Історії свідчать, що ставлення до українців, зокрема, в Європі – не однозначне. І хоча формально країни здебільшого приязно приймають українців, населення дещо насторожено ставиться до мігрантів. У матеріалі «Як світ реагує на українців за кордоном: історії біженців» (Вголос, 28.07.22) йдеться про те, як ставляться до українців мешканці різних країн, які запитання вони ставлять мігрантам, що розповідають про війну, а також – що говорять про Росію. Здебільшого – історії позитивні, хоча в деяких країнах українців сприймають як людей третього світу. Зокрема, одна з героїнь матеріалу – Катя, розповідає: «Насправді те, що я спостерігала в Італії – не дуже оптимістична історія. Італійці надто «залякані» біженцями з України, адже сприймають нас далеко не як людей з Європи» [11]. Цікавим фактом, який зазначається в матеріалі, є те, що росіяни в Європі нерідко вдають з себе українців, адже соромляться свого походження. Загальний фінал тексту – доволі оптимістичний, адже «Європейці вірять в нашу перемогу, щиро бажають, і я не зустріла жодної людини, яка б не почала посміхатись від моєї відповіді «I'm from Ukraine» [11].

Позитивним прикладом висвітлення життя українців за кордоном вважаємо матеріал «Четверо з мільйонів. Як українці в Україні та за кордоном волонтерять задля перемоги у війні?» (Радіо Свобода, 19.03.22). «Українці в Україні й за кордоном долучаються до волонтерського руху на підтримку Збройних сил країни, допомагають евакуйованим з «гарячих» точок, підтримують одне одного. Щоб війна з Росією закінчилася перемогою України, люди не шкодують своїх статків, часу й сил, роблять, що вміють і можуть, – кожен на своєму місці», – йдеться в матеріалі [12]. Такий приклад сприяє формуванню позитивного іміджу українця за кордоном та висвітлює не лише

проблеми мігрантів, але й перспективи їх розвитку та допомоги Україні з-за кордону.

Та загалом, на нашу думку, історіям українців, котрі мешкають за межами України, приділяється недостатня увага з боку медіа. Тим не менш, вважаємо, що такі історії варто розповідати. Створюючи власні матеріали, ми також орієнтувалися на показ не лише проблем, але й позитивних сторін міграції, пошуку шляхів для розвитку та допомоги Україні.

1.3. Обґрунтування методики, обраної концепції, праць на яких ґрунтується робота

Для розробки концепції майбутнього проєкту ми, перш за все звернулися до власного досвіду перебування за кордоном та спілкування з українцями, котрі опинилися в схожих умовах. Ми прагнули, перш за все, зрозуміти, які саме проблеми є ключовими в адаптації українців до нових умов, яких порад потребують ті, хто залишив рідну домівку та шукає прихистку на чужині.

Також ми зверталися до дослідження проблем українських біженців та осіб, які шукають тимчасовий прихисток, в інших країнах світу і чинників їхнього повернення до України, від Громадської організації Інститут молоді [13]. Відповідно до зазначеного дослідження, найбільш часто серед причин виїзду з України респонденти вказували «Бажання бути в безпеці та бажання захистити дитину». Тож, вирішуючи цю проблему, багато українців, котрі виїхали, зіштовхнулися з іншими. І найбільш «популярною» проблемами мігрантів є мова та складнощі із працевлаштуванням. Тож, розповідаючи історії героїв наших матеріалів, ми прагнули зосередити увагу на цих питаннях.

Іще одна важлива проблема, що порушується у нашій роботі – ставлення українців, котрі перебувають в Україні, до тих, хто виїхав. Звертаючись до різних досліджень, ми можемо, виокремити дані Київського міжнародного інституту соціології [5], станом на вересень 2022 року, та результати загальноукраїнського опитування «Реінтеграція та соціальна згуртованість», проведеного

соціологічною групою «Рейтинг» на замовлення Школи політичної аналітики НаУКМА в листопаді 2023 року [14]. Відповідно до другого дослідження: «67% українців позитивно ставляться до внутрішніх переселенців, які вимушені жити в інших місцях України, і лише 4% українців ставляться до них негативно. Водночас до українців, які виїхали за кордон, громадяни мають вдвічі менше позитивне ставлення (34%), а негативне ставлення проявляють 17% людей» [14]. Тобто, ставлення до українців, котрі мешкають за кордоном, з часом погіршується, що негативно впливає на цілісність суспільства, провокує конфлікти та загальний розкол.

При цьому дослідження свідчать про те, що роль діаспори і трудових мігрантів (якими наразі по-суті є величезна кількість українців) є недооціненою. Зокрема, у матеріалі Ольги Токарюк (Українська Правда, 30.04.2024) йдеться: «Мільйони українців, які виїхали за кордон задовго до вторгнення Росії, так само залишаються включеними в суспільне життя України, підтримують її економіку (за даними Світового Банку, грошові перекази мігрантів у 2022 році становили 10,5% ВВП України) та відстоюють її інтереси у своїх країнах проживання» [15]. Авторка розповідає не лише про економічні чинники, але й боротьбу з російською пропагандою, формування іміджу України в світі, залучення міжнародної спільноти до допомоги Україні.

Не варто також забувати і про волонтерську діяльність українців, котрі мешкають за кордоном. Багато хто активно підтримує Україну, виходить на мітинги та проукраїнські акції, збирає кошти для допомоги Збройним силам України, відстоює права українських біженців.

Тому, обираючи героїв для наших матеріалів, ми прагнули висвітлити і цю діяльність також, показати, що українці, котрі опинилися за кордоном, не безпорадні, а окрема сила, що підтримує та впливає на життя в нашій країні

2. Специфіка виконаної роботи

2.1. Авторська ідея

Авторська ідея проєкту полягає у створенні сайту, де зібрані історії українців, котрі в період повномасштабного вторгнення перебувають у різних країнах світу. Висвітлені проблеми адаптації українців до життя в інших країнах, зокрема – мовна адаптація, пошук роботи, житла, соціальні контакти. Герої матеріалів діляться власним досвідом, дають поради тим, хто тільки планує переїзд за кордон.

Серед героїв матеріалів проєкту є також волонтери, котрі проводять благодійні акції, плетуть сітки, залучають іноземців до зборів на допомогу українцям та потреби Збройних сил України.

Використовуючи різні формати, такі як текст, світлини, відео, подкаст, ми прагнули розширити аудиторію проєкту, запропонувати різні способи висвітлення теми.

Поєднання різного мультимедійного контенту на одному сайті створює відчуття цілісності проєкту, його завершеності, хоча сам проєкт може бути доповнений іншими історіями, розказаними у запропонованих форматах.

2.2. Інформаційний привід

Інформаційним приводом для створення мультимедійного проєкту «Українці за кордоном» став власний досвід вимушеної міграції після початку повномасштабного вторгнення російської армії до України.

Перебуваючи за кордоном, ми щодня зустрічаємо таких самих, як ми, вимушених мігрантів, кожен із яких має свою історію – як ту, що залишилася в Україні, так і нову, яка розпочалася після перетину кордону. Також ми на своєму досвіді знаємо про упереджене ставлення до українців, котрі вирішили залишити

рідний дім задля безпеки, та відчуваємо потребу в поясненні різних аспектів перебування українців за межами своєї Батьківщини.

2.3. Цільова аудиторія

Цільова аудиторія – важливий аспект у створенні будь-якого інформаційного продукту.

Цільовою аудиторією нашого проєкту є, перш за все – українці, й ті, котрі залишилися вдома, й ті, котрі виїхали та будують життя в іншій країні.

Наші матеріали несуть різні меседжі для різних груп цільової аудиторії, але загальна концепція матеріалів буде цікава різним читачам/глядачам/слухачам, оскільки порушує проблеми, що є актуальним в сучасному суспільстві.

2.4 Характеристика джерел фактів та інформації

Для розробки власного проєкту ми зверталися до різних джерел, зокрема, проводили спостереження за життям українців за кордоном та власним життям на чужині. Для збору інформації активно використовувався метод інтерв'ю, що проводилося як наживо, так і в дистанційному форматі – за допомогою соціальних мереж, месенджерів та новітніх технологій зв'язку.

Розуміючи, що читачам важливо бачити, що історії, які їм розповідають, не вигадані, ми звернулися до мультимедійного формату та доповнили тексти фотографіями з особистих архівів героїв, створили відео, в якому показали обличчя реальних людей та почули їхні голоси.

Для створення мультимедійного контенту ми користувалися різними цифровими інструментами. Зокрема, для створення відео було використано програму Power Director, у якій виконувалися функції вирізання та склеювання потрібних деталей. Cap Cut працював із фільтрами – щоб передати атмосферу події. Для нас було важливо, щоб фільм передавав емоції, настрої, задокументовані у матеріалі. У відео, це можна зробити запропонованими

пресетами, або ж створити їх самостійно. У цьому ж додатку було додано музичний фон та опрацьовано звук на коментарях та розмовах.

Аудіоподкасти не потребують великої кількості додатків. Тому для цього матеріалу, використовувалася програма Audio Editorv. У ній було вирізано непотрібні деталі з розповіді, об'єднано частини, відредаговано звук.

2.5 Прогнозовані результати втілення

Запропонований проєкт передбачає поширення його та окремих продуктів у мережі Інтернет. Також для отримання більшої аудиторії ми пропонуємо використовувати соціальні мережі, де буде розміщуватися як покликання на сайт, так і окремі матеріали проєкту. Але велика аудиторія – лише засіб досягнення поставленої мети. Своїми текстами та мультимедійними продуктами ми прагнемо, по-перше, допомогти українцям, котрі виїжджають за кордон, надати їм рекомендації та поради щодо адаптації на чужині, можливостей, котрі перед ними відкриваються, а також – психологічну підтримку через історії людей, що вже пройшли тим шляхом, яким їдуть вони. По-друге, ми прагнемо сприяти формуванню позитивного образу українця за кордоном, демонструвати важливість діяльності українців за кордоном та висвітлювати результати такої діяльності.

Бачимо й перспективи для розвитку нашого проєкту, оскільки історій українців за кордоном дуже багато, і кожна з них – унікальна. Наступним етапом розвитку проєкту може стати затвердження нових рубрик, залучення нових героїв та розвиток платформи.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Лише 2,4 млн українців виїхали та не повернулися до України від початку великої війни. *Опендабот*. URL: <https://opendatabot.ua/analytics/real-ukrainian-refugees> (дата звернення: 10.05.2024).
2. Закон України Про основні засади державної міграційної політики України. Закон України від 14.07.2010 № 6705. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/JF56900A?an=3> (дата звернення: 10.05.2024)
3. Сипченко І., Кріцька В. Міграційна криза на польсько-білоруському кордоні 2021 року: особливості висвітлення українськими телевізійними змі. *Сучасний масовокомунікаційний простір: історія, реалії, перспективи* : матеріали науково-практ. конф. студентів, аспірантів та молодих науковців. Суми. 2022. С. 1–7.
4. Телегуз І., Телегуз А. Українські вимушені мігранти і виклики війни: минуле і сучасність. *Проблеми гуманітарних наук: збірник наукових праць Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка*. 2023. С. 298–313.
5. Ставлення українців, які зараз перебувають на території України, до українських біженців у Європі. Київський міжнародний інститут соціології. URL: <https://www.kiis.com.ua/?lang=rus&cat=reports&id=1160&page=21> (дата звернення: 10.05.2024).
6. Тарасюк І. Мовна адаптація як різновид соціокультурної адаптації мігрантів до іншомовного середовища. *Психолінгвістика*. 2011. Вип. 7. С. 65–72.
7. Тетяна Плохута, Вікторія Зеленська. Психологічні проблеми мовної адаптації українських біженців за кордоном. *Соціально-гуманітарні аспекти розвитку сучасного суспільства* : Матеріали десятої Всеукр. наук. конф. студентів, аспірантів, викл. та співробітників, м. Суми, 27–28 квіт. 2023 р. Суми, 2023. С. 353–357.
8. Шевченко Х. Психологічне здоров'я українців під час війни і як його врятувати. *Голос Америки*. URL: <https://www.holosameryky.com/a/vijna-ukraina->

dopomoha-psuxolog-psuxolohichnapidtrumka-mentalnezdorovja/6715242.html (дата звернення: 10.05.2024).

9. Свистуха Д. «Де б не були, а душа в Україні». Три історії жительок Миколаєва, які через повномасштабну війну виїхали за кордон. *Суспільне Миколаїв*. URL: <https://suspiilne.media/mykolaiv/621099-de-b-ne-buli-a-dusa-v-ukraini-tri-istorii-zitelok-mikolaeva-aki-cerez-povnomasstabnu-vijnu-viihali-za-kordon/> (дата звернення: 10.05.2024).

10. Громлюк І. «Вирішила тут заземлятися». Як українські біженці прожили рік у Польщі і чому не повертаються. *BBC NEWS Україна*. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/articles/c25plq2548go> (дата звернення: 10.05.2024).

11. Як світ реагує на українців за кордоном: історії біженців. Вголос. URL: https://vgolos.ua/news/yak-svit-reaguie-na-ukrayinciv-za-kordonom-istoriyi-bizhenciv_1425222.html

12. Рацибарська Ю. Четверо з мільйонів. Як українці в Україні та за кордоном волонтерять задля перемоги у війні? Радіо Свобода. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/31760127.html>

13. Життя українців за кордоном внаслідок пономасштабного вторгнення РФ на територію України. Громадська організація Інститут молоді. URL: https://mms.gov.ua/storage/app/sites/16/Molodizhna_polityka/2023/Socdoslidjenja/rezultati-opituvannya-ukrainskikh-bizhentsiv-2022-institut-molodi.pdf

14. Ставлення до українців, які виїхали за кордон та які є ВПО, різне, і ця різниця буде збільшуватися — Альона Луньова. ZMINA. URL: <https://zmina.ua/event/stavlennya-do-ukrayincziv-yaki-vuyihaly-za-kordon-ta-yaki-ye-vpo-rizne-i-czya-riznyczya-bude-zbilshuvatysya-alona-lunova/>

15. Токарюк О. Чи потрібні нам українці за кордоном? Українська правда. URL: <https://www.pravda.com.ua/columns/2024/04/30/7453648/>.

II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

Усі інформаційні продукти мультимедійного проєкту ми зібрали на одному сайті: <https://sites.google.com/view/ukrainiansabroad>. Над дизайном і наповненням сайту працювала Олена Заведенко.

Тексти

Катерина Спесива: «Ми не знали, куди їде цей потяг...»

Катерині Спесивій двадцять два роки. Дівчина народилася у Лебединському районі Сумської області, але зараз живе в Польщі. До переїзду дівчина мешкала в Харкові, була студенткою ХНУ ім. В.Н. Каразіна та працювала фахівцем із гостинності в корпорації McDonald's. Повномасштабне вторгнення Катерина зустріла у гуртожитку...

Розкажи, будь ласка, про перші дні повномасштабного вторгнення. Що запам'яталося найбільше?

Час летить, багато дрібниць загубилися в моїй пам'яті, але є те, що я пам'ятатиму все життя. Ранок двадцять четвертого лютого почався з паніки, але, як, мабуть, і у всіх мешканців Харкова, була надія, що до міста не дійдуть. І, звичайно, ніхто не думав, що бомбитимуть центр Харкова. На жаль, цьому місту дісталось добряче... Перші дві ночі ми з подругами ночували в метро: купа людей, всі сплять на холодній підлозі, вільного місця практично немає. У перші дні я навіть не чала сирен, не знаю, чому, можливо, вони не працювали.

Минуло кілька днів, і наш дівочий колектив вирішив роз'їхатися. Дехто поїхав до більш спокійних областей України, двоє з нас вирішили перечекати за кордоном. До вокзалу ми дісталися на таксі. Згадую цей болісний момент – я плакала, дивлячись у вікно, минаючи знайомі місця Харкова, та подумки прощалася. Вокзал... ніколи не бачила такої кількості людей: тисячі...налякані... розгублені. Жодної інформації про розклад руху не було, табло не працювало, а співробітники залізниці майже нічого не знали. Згодом нам стало відомо, що є потяг до Львова. Потрапили до нього в останню хвилину,

але не були впевнені, що це саме той потяг, що потрібен, бо був іще один – до Бахмута. Їхали в тамбурі, стоячки, місця для сидіння не вистачало навіть на підлозі. Але все ж найстрашнішим було те, що ми не знали, куди їде цей потяг...

Минуло приблизно двадцять годин, і ми опинилися у Львові. Довелося робити пересадку, і ми знову потрапили в такі самі умови: купа людей, повна невизначеність, розгубленість, страх. Кордон із Польщею ми перетнули лише через десять годин, і незабаром я опинилася у брата, в Познані.

Кожна людина, котра потрапляє до нової країни, має труднощі. Які труднощі ти мала в Польщі?

Як і більшість людей, я зіштовхнулася з мовним бар'єром. Але з часом я вивчила мову, і однією проблемою стало менше.

Зі свого досвіду можу сказати, що була розчулена підтримкою Польщі – привітні волонтери в кожному місті торбами давали їжу, дітям – іграшки. В їх очах можна було розгледіти співчуття. Чи відчувала ти таку саму допомогу?

Я вдячна Польщі за допомогу, але з усіх благ я використала лише легальне перебування та дозвіл на роботу. Сьогодні оформлюю документи на сталий побут. Знаю, велика кількість українців отримувала фінансову допомогу, до тепер отримують кошти на дітей, медицину тощо.

Розкажи про свою адаптацію до нової країни. Чи не було депресії?

Мені було легко адаптуватися, бо я одразу знайшла роботу і житло. Для мене це були основні пункти, щоб почуватися спокійно. Пізніше знайшла тут друзів, почала подорожувати, вивчила мову. Звісно, якісь труднощі були ще, але то вже у минулому.

Олена Заведенко

«Внутрішня опора допомагає відчувати себе комфортно в будь-якій країні», - про адаптацію в Канаді від Анни Хоменко

До повномасштабного вторгнення Росії сум'янка Анна Хоменко тривалий час жила в Києві. Дівчина дуже любила подорожувати, адже пов'язувала відвідування різних країн і знайомство з іншими культурами з власним саморозвитком, але завжди поверталася до України. Зараз Анна будує нове життя – за кордоном.

Що спонукало вас до переїзду за кордон?

Я не розглядала варіант еміграції. Основною причиною мого переїзду стало повномасштабне вторгнення. Мені подобається подорожувати, але я ніколи не думала про постійне проживання за кордоном.

Як ви обрали країну для переїзду?

Я обрала для переїзду Канаду, адже там чи не найбільша наша діаспора, а це означало, що в мене не буде таких проблем із адаптацією, як в інших переселенців, котрі опинилися в іншій країні самі.

Які були ваші перші враження після прибуття?

Враження були змішані. Спочатку дуже подобалося: все було таке різне, інакше. Ти такий маленький, а Канада – така велика. Мене привітно зустріли, поселили, допомогли поїздити по різним установам, оформили документи. Багато наших українців зустріла, які вже давно там проживають, вони всі теж допомагали: хтось продуктами, хтось речами, хтось фінансами.

Культурна адаптація

Які найбільші культурні відмінності ви помітили?

На тебе не дивляться, як на щось дивне. Ніхто тебе не засуджує, головне, щоб ти працював, виконував будь-яку роботу. Тут немає культу «виділитися». В Канаді прибиральниці їздять на роботу на машині, люди вдягаються просто. Хтось у футболці і кедах може сісти в останній Porsche і приїхати в свій дорогий класний будинок. Оточення тут культурне і неагресивне. У мене була ситуація, коли я виходила з метро і сиділо два наркомани, які якраз збирались прийняти дозу важкого наркотику. Уявіть цю ж ситуацію в Україні! Я впевнена, що вони б мене обматюкали, а може навіть погналися б за мною. Канадські наркомани – ввічливі. Я запитала в них, чи правильно я йду до Queen Street, вони відповіли на

моє запитання, і я собі пішла. В Канаді легалізовані наркотики, також тут багато безхатьків, але вони не агресивні: ім. приносять речі, їжу, гроші, допомагають.

Так само, наприклад, викликало здивування те, що треба за, скажімо, гречкою їхати ледь не годину, бо вона продається в районі, де більше українців, її немає в кожному магазині. Зате є величезний вибір фруктів, морепродуктів за доступними цінами. На території Канади проживає сто п'ятдесят чотири національності, але всі люди мультикультурні і мультикультурні.

Як ви адаптувалися до місцевих традицій та звичаїв?

Не скажу, що мені потрібно було адаптуватися до якихось звичаїв. Канадці мають свої свята, але тебе ніхто не змушує святкувати разом із ними. Ти можеш в цей день вийти на роботу і отримати подвійну ставку. Ти не повинен підтримувати традиції, адже ти можеш працювати на українців або на поляків і навіть не вчити мову. Кожна діаспора святкує свої свята: китайці – свій новий рік, індуси – якісь свої свята, наші – Меланку, – і це нормально.

Чи стикалися ви з культурним шоком? Як ви з ним справлялися?

Мабуть, культурний шок був від того, що ти перебуваєш серед купи людей з різних країн, котрі говорять різними мовами, а ти їх не розумієш. Виникає враження, що ти інопланетянин.

Чи знали ви мову країни, до якої переїхали, перед від'їздом?

Я знала англійську мову на початковому рівні, але там додаються діалекти та специфіка вимови різних національностей. Тож, можна сказати, майже не знала.

Соціальна адаптація

Як ви знайшли друзів та соціальну підтримку в новій країні?

Ще на етапі підготовки свого переїзду, я підписалася на групи в соціальних мережах, які об'єднували українців в Канаді. Потім в хостелі, до якого мене поселили, жила ще одна українка з дитиною, ми познайомились. А далі були зустрічі, які організовувались в соцмережах. Наприклад, була прогулянка по гриби, мітинг під посольством росії. Так потрошку і знайомилися.

Чи відчували ви труднощі у спілкуванні з місцевими жителями?

Із місцевими я спілкувалась не дуже багато, тільки на роботі, але це теж мігранти, які років тридцять живуть в Канаді. Труднощі, звісно, бувають, бо англійська – доволі скупа мова, і ти начебто хочеш сказати більше, а говориш простою мовою, щоб тебе правильно зрозуміли.

Які соціальні активності або групи допомогли вам інтегруватися?

Їх тут неймовірна кількість. Є організації, які допомагають адаптації мігрантів: влаштовують мовні курси, підвищення кваліфікації, різні навчання. Також іноді в таких угрупованнях можуть давати купони в магазини. Зараз я згадую про це і думаю, як було добре (ред. наразі Анна мешкає в Америці, але виявила бажання розказати саме про Канаду).

Професійна адаптація

Чи легко було знайти роботу в новій країні?

У порівнянні з Америкою, де я зараз, знайти роботу було легше. Знайомі давали контакти, куди треба подзвонити і домовитися про коротку співбесіду. HR в нашому івент-просторі була українка, тому й на роботу вона охоче наймала земляків.

Які відмінності в професійній культурі ви помітили?

Кожна національність працює по-своєму: якщо індуси ліниві, то вони і в Канаді ліниві, якщо азіати «дотошні», то вони такі й є. У канадців може бути по дві-три роботи, бо треба платити податки, кредити, оплачувати освіту дітей.

Шокувало мене те, що люди, які носять уніформу на роботі, їздять в ній в громадському транспорті. Тобто, медсестра, одяг якої має бути чистим і стерильним, сідає в машину в медичному халаті і таке інше.

Чи потрібно було вам здобувати додаткову освіту або сертифікацію для роботи?

Всі ваші суперкласні скіли без мови йдуть в нуль: ти можеш прийти з купою сертифікатів, дипломів, з найкращим резюме, але якщо немає знання мови, на достойну роботу ти не влаштуєшся.

Зв'язок із Україною

Як ви підтримуєте зв'язок з рідними та друзями з дому?

З друзями і рідними з України спілкуємося кожного дня. До часової різниці в сім годин я вже звикла, коли дивлюсь на годинник, одразу розумію, котра година в Україні.

Що найбільше допомагає вам відчувати себе комфортно в новій країні?

Відчувати комфортно себе допомагає те, що в тебе є робота, житло, друзі, з якими ти проводиш вихідні, в тебе є якісь плани. Дуже допомагає відчутти себе комфортно в будь-якій країні, коли в тебе є внутрішня опора, тобто ти знаєш, ти можеш... Головне, що я для себе відкрила – країну роблять люди.

Поради та висновки

Що б ви порадили людям, які планують переїзд за кордон?

Моя порада читати, шукати інформацію в інтернеті, знімати рожеві окуляри, не думати, що буде легко, що все одразу буде вдаватися, розуміти, що перші два роки доведеться вигризати свій добробут.

Які навички або риси характеру виявилися найважливішими для успішної адаптації?

Мабуть, навички виживання, віра в себе і готовність до всього в прямому сенсі цього слова. Ніхто не запропонує вам в новій країні посаду директора, треба це розуміти.

Чи плануєте ви повернутися на Батьківщину? Чому так, або чому ні?

Я планую приїздити на Батьківщину, бо там моя родина. Але! Світ такий великий і дивовижний. Нова країна робить велику роботу зі мною, вчить мене бути сильною. Звісно, велика сила залишатися в країні, де йде війна, але чи це сила, чи це страх до чогось нового? Мене бомблять, а я сиджу на місці, бо боюся їхати в іншу країну. Це виключно моя думка, я нікого не засуджую і не виправдовую.

Зараз світ нас вчить ні до чого не прив'язуватись, бо чи більше ти прив'язаний, тим більше шансів, що в тебе то відберуть. Я це зрозуміла і я легко переїжджаю з квартири на квартиру, з країни в країну, можу зараз змінити штат.

Катерина Малік

«Подорожувати і жити – це різні речі», – сум’янка Валерія Яковенко про вибір країни для переїзду, адаптацію та враження від Шотландії.

Валерія ділиться своєю історією переїзду до Шотландії через війну в Україні. Щиро розповідає про виклики адаптації для її доньки, яка має аутизм, згадує про свої перші враження від нової країни, культурні відмінності та складнощі, з якими зіштовхнулася. Також наша героїня відкрито говорить про пошук спеціальної підтримки для доньки, подолання мовного бар’єру та інтеграцію в нове соціальне середовище. Її досвід стане корисним для тих, хто планує переїзд, надихаючи на стійкість та впевненість у подоланні життєвих викликів заради добробуту своєї родини.

Що спонукало вас переїхати за кордон?

Найперша причина нашого переїзду за кордон це те, що в нас почалася війна. Ми поїхали не відразу, лише через сім місяців після початку повномасштабного вторгнення. Виїхали ми в серпні 2022 року. Це була найперша причина, адже, на жаль, Суми розміщуються майже на кордоні з Росією, і ми, як і вся країна, не могли спокійно жити. Крайньою точкою стало те, що за чотири будинки від нас вдарила ракета. Спочатку ми не могли поїхати, адже чоловік військовозобов’язаний, але потім наша дитина отримала інвалідність через розлад аутистичного спектра і, чоловіку дозволили виїхати. Але, чесно кажучи, якщо не брати до уваги повномасштабне вторгнення, ми вже розглядали можливість поїхати в іншу країну задля кращого майбутнього нашої доньки, адже в Україні, на жаль, інклюзія не підтримується неналежним чином. Майбутнє таких дітей або будь-яких осіб з ментальною інвалідністю дуже неоднозначне. Тож хотілося надати їй більше можливостей для соціалізації.

Як ви обрали країну для переїзду?

Я більше опиралася на знання англійської мови. Хотіла, щоб ми не були якісь загублені або безпорадні, тому обирала серед англomовних країн. Ми думали про США, але на той момент була сумнівна програма, ще в планах була Канада. Але ми обрали Шотландію і, мені здається, це було випадково. Я поцікавилася, чи є якісь програми у Великій Британії для українців, бо ця країна

досить закрита і переїхати або емігрувати сюди важко, в порівнянні з іншими країнами. Але потім я знайшла Homes for Ukrainian. Ми подали документи на пошук фізичного спонсора спочатку в Англії. Чекали десь півтора місяця, але нічого не відбувалося. Спонсор не знаходився. Пізніше я дізналась, що Шотландія має окрему програму і там був розділ «суперспонсорство», це коли тобі не потрібно шукати людину, яка запропонує тобі запрошення. Тут сам уряд Шотландії виступав таким спонсором. Я подала документи і ми отримали візи приблизно через два тижні очікування.

Які були ваші перші враження після прибуття?

Ми були дуже змучені, бо дорога – дуже довга. Ми їхали через Польщу: там ночували, потім сідали на літак до Шотландії. Приїхали пізно. Тому перше враження було змазане нашою втомою. Та й взагалі, які можуть бути враження від аеропорту. Ми прибули в маленьке містечко Пейслі (це такий собі шотландський Бориспіль), а вже звідти автобусом поїхали до Глазго. Нас зустріли волонтери, вони були дуже привітні. Провели нас до готелю, в якому ми залишалися два тижні. Насправді, якщо відкинути втому і озирнутися назад, то звісно я була вражена. Мене вразила архітектура Глазго. Було страшно, але спокійно і безпечно.

Культурна адаптація

Які найбільші культурні відмінності ви помітили?

Перше, що на мою думку, дуже відрізнялось від України – це режим споживання їжі. Наш повноцінний обід – це просто перекус в Шотландії, а наша легенька вечеря – це дуже ситний прийом їжі.

Друге – це неймовірна ввічливість. Усі люди постійно перепрошують, дуже рідко зустрічаю людей, які не посміхаються. І тут мова не про щирість чи нещирість цієї посмішки. Тут це вважається проявом етикету, гарного виховання. Твій поганий настрій не повинен передаватися оточенню, тому ти маєш поводити себе позитивно, добре. Але при цьому вони (шотландці) емоційно вільні: дітям дозволено бути дітьми. Мені це дуже імпонує. Бо в Україні ми часто зіштовхувалися з осудом, коли в моєї доньки ставались істерики

в певному віці в різних соціальних місцях. У Шотландії ніякого осуду я ніколи не бачила. Моя дитина плакала багато разів на людях, і ніхто не підійшов з непроханими порадами. Оточення дуже «підтримуюче», жодної агресії. Ще додаю, що вони не такі заціклені на своїй зовнішності, як ми.

Як ви адаптувалися до місцевих традицій та звичаїв?

Це не було важко. Не було якоїсь важкої адаптації, просто були речі, до яких потрібно звикнути, здебільшого це стосувалося їжі. В Шотландії інші продукти, потрібно було зрозуміти, що готувати для сім'ї. Наприклад, у них є консервована картопля, для нас це було дивно. Ми довго розбиралися, що де купити. З приводу школи і всього іншого, не було ніяких проблем, адже тут все зроблено для того, щоб людина не страждала. Так і про роботу можу сказати: якщо ти рано йдеш на роботу, то ти рано й повертаєшся. Тут нема такого поняття, що треба працювати 24/7: ніхто не дзвонить з питаннями про роботу у вихідні дні, або після закінчення робочого дня. Це вважається неввічливим, так ніхто не робить. Певний дискомфорт виникав через різні акценти, діалекти і вимову, до якої доводилось звикати.

Чи стикалися ви з культурним шоком? Як ви з ним справлялися?

Ні. Культурного шоку в мене не було. Ні в кого з нашої сім'ї. Наша донька доволі швидко адаптувалася, не дивлячись на те, що в неї аутизм. Вона, мабуть, швидше за нас звикла до всього, бо пішла в школу і в неї з'явилося коло друзів. Дуже незвичне для мене було те, що, якщо ти приїздиш в якусь периферійну місцевість, там обов'язково побачиш дуже багато татуйованих людей. Якщо в Україні це просто модно, але не дуже поширено, то тут тату й пірсингів величезна кількість, це обумовлено їхньою культурою і для них це норма. І, мабуть, на початку ми трішки «звикали» до таких людей.

Як ви вивчали місцеву мову? Які методи були найбільш ефективними?

Ми одразу почали відвідувати мовні курси. Коли ти приїздиш до Шотландії, тобі проводять співбесіду в соціальному центрі для визначення рівня англійської мови. Відповідно до якого ти потрапиш в групу з вивчення мови. Мене розподілили на п'ятий рівень (C1), а чоловік почав відвідувати третій

рівень (B1) і вже успішно його закінчив. Мабуть, найкращий спосіб вивчення – вимушене спілкування цією мовою. Якщо ти не знатимеш мови, ти банально не зможеш нічого зробити: доїхати куди б то не було, купити собі щось, своїй дитині, вирішити питання зі здоров'ям, побутом тощо.

Чи виникали труднощі через мовний бар'єр?

Так, було таке. У мене не часто, але це було з моїм чоловіком. Проте не можу сказати, що через це виникли якісь проблеми, адже всі намагаються допомогти, підсовують тобі якісь перекладачі або намагаються зрозуміти. Мовною проблемою й досі залишаються діалекти.

Соціальна адаптація

Як ви знайшли друзів та соціальну підтримку в новій країні?

Це якось вийшло само собою. Ми одразу потоваришували з сусідами, адже вони нас дуже підтримували. Я подружилась з нашим офіцером від місцевої ради – тепер це моя близька подруга. Шотландці обачні в виборі друзів: вони будуть посміхатися, ставитися до тебе з повагою, але назватися справжнім другом швидко не вийде. Соціальна підтримка на високому рівні: я працюю перекладачем в українському хабі при нашій місцевій раді. Такі хаби дуже підтримують українців і створені для людей, які погано знають мову. Перекладача дають, щоб допомогти людині в лікарні, з документами, в поліції, при оформленні на роботі, будь-де.

Чи відчували ви труднощі у спілкуванні з місцевими жителями?

Тільки через діалект. Люди готові спілкуватися з тобою жестами. Тут немає такого, що якщо ти не говориш англійською, то від тебе відвернуться. Ні. Всі готові тобі допомогти так чи інакше.

Які соціальні активності або групи допомогли вам інтегруватися?

Якщо чесно, ми не відвідували нічого. Ми ходили тільки на курси англійської мови. Дуже часто нас запрошували сусіди на сімейні свята та різні івенти: дні народження, весілля. На річницю повномасштабного вторгнення ми збиралися в центрі Глазго, у нас був волонтерський марш, на якому ми закликали надати Україні більше зброї.

Чи легко було знайти роботу в новій країні?

Важко. Дуже важко. Ти маєш бути або місцевим, або дуже класним суперспеціалістом, за якого будуть боротися. Хоча тут теж, дивлячись яка робота. Якщо ми говоримо про сферу обслуговування, такої роботи вдосталь. Важко знайти роботу за фахом. Не кожна наша освіта підходить для роботи в Шотландії. В нас це зайняло майже два роки. Першим роботу знайшов, як не дивно, мій чоловік, хоча він ще на той час відвідував курси англійської. Я шукала довше, бо мені ще потрібно було підстроїти свою роботу під графік доньки.

Які відмінності в професійній культурі ви помітили?

Безліч відмінностей. Шотландці дуже поважають працю, тут твої права враховуються, і ти на 100% соціально захищений. Є три різних види пенсій, які ти зможеш отримувати, після припинення трудової діяльності. Робоча етика тут така: ви колеги – ви ввічливо спілкуєтеся – на цьому все. Заробітну платню всі отримують погодинно. Роботодавці дуже поважають своїх працівників: після закінчення робочого дня, ви просто йдете додому, адже важливо, щоб ви відпочили та провели час із сім'єю і на наступний день прийшли у гарному гуморі на робоче місце.

Чи потрібно було вам здобувати додаткову освіту або сертифікацію для роботи?

Нам особисто – ні. Але я знаю, що декому було необхідно перевчитися. Можливо, якісь універсальні професії не потребують того, але якщо це стосується освіти, медицини, закону, соціологічних дисциплін, то твій рівень англійської має бути C1 і не нижче.

Особисте життя

Як переїзд вплинув на ваше особисте життя?

Я можу сказати, що переїзд змінив наше сімейне життя на краще. Спочатку, звісно, ми дуже сумували за домом. Але! Тепер мій чоловік менше працює, але більше заробляє. Це дає нам змогу проводити більше часу разом. Наша донька ходить до школи, а це означає, що і я маю час на себе та на побут. В Україні я не могла собі цього дозволити, адже вона ходила в садочок, в якому

їй не подобалось, все йшло не так гарно, як хотілось. Наша еміграція була гарною перевіркою для наших стосунків.

Як ви підтримуєте зв'язок з рідними та друзями з дому?

З рідними та друзями я спілкуюсь постійно. До нас приїхали мої батьки. Вони живуть поблизу вже рік. Поки що я не знаю, чи зможуть вони й далі тут перебувати, але вони вже адаптувалися і дуже нам допомагають. Ми ніколи не втрачаємо зв'язок із рідними та друзями: постійні відеодзвінки, групові чати в месенджерах, подарунки на свята...

Що найбільше допомагає вам відчувати себе комфортно в новій країні?

Мабуть, те, що я не сама. Я знаю тут дівчат, які приїхали самі, бо чоловік не може виїхати. І я бачу, як їм важко ментально, бо коли ти відриваєшся від своєї половинки, це невимовно важко, але коли чоловік ще й на війні – це взагалі, я думаю, щось страшне. В мене є відчуття дому тут, бо тут моя сім'я і мої батьки, і мої коти (приїхали з батьками із Сум), і в нас є друзі українці. Крім того, оточення допомагає відчувати себе комфортно, а ще тут неймовірна природа, яка дарує спокій.

Поради та висновки

Що б ви порадили людям, які планують переїзд за кордон?

Якщо абстрагуватися і помріяти, що всі ми поїхали з рідних домівок за інших обставин, то я б, мабуть, порадила б обирати уважно місце, куди ви збираєтесь переїздити. Поставте собі кілька базових питань: якби це банально не звучало випишіть на листочку плюси і мінуси свого рішення про переїзд. Навіщо вам це: через гроші, через майбутнє вашої дитини, що ви хочете або можете робити. Обирайте країну, мову якої ви знаєте. Або ж просто поцікавтеся, чи важко її вивчити? Дізнайтеся про нерухомість: про умови оренди, стан будинків. Про доступність роботи для емігрантів у країні, куди ви плануєте поїхати.

Які навички або риси характеру виявилися найважливішими для успішної адаптації?

Найважливішими виявились стресостійкість, оптимізм, віра в себе, наполегливість, цілеспрямованість.

Чи плануєте ви повернутися на батьківщину? Чому так, або чому ні?

Це дуже складне питання. Я нічого не прогножую. Не все залежить від мого рішення або бажання. Чесно кажучи, повертатися в Україну ми не хочемо, ніхто із нашої сім'ї. І не тільки через війну. Це через ставлення людей до людей. Нам тут дуже приємно відчувати себе соціально захищеними громадянами, не дивлячись на те, що ми не є громадянами Шотландії, нам дають можливість це відчувати. Для нас із чоловіком важливо, що наша донька буде тут соціально захищена. На жаль, Україна ще дуже далеко на шляху до розуміння інвалідів. Ми це відчули на собі. В Шотландії наша дитина живе повноцінним життям, якого не було вдома. Моя дитина не має часу чекати скажімо 30-40-50 років, доки в Україні покращиться інклюзія, її дитинство проходить саме зараз.

Катерина Малік

«Добро завжди зустріне добро», - про волонтерство в усіх його проявах, та як допомагати людям в різних куточках світу розповідає волинянка Юлія Чабала

У цьому інтерв'ю волонтерка Юлія Чабала розповідає про свій шлях: від переїзду до Китаю, що спочатку був сповнений труднощів і культурного шоку, до активної волонтерської діяльності на підтримку України та допомоги тваринам. Вона ділиться своїм досвідом адаптації в різних країнах світу, від пошуку однодумців до організації благодійних заходів, а також дає цінні поради тим, хто хоче долучитися до волонтерства або планує переїзд за кордон. Юлія надихає своєю щирістю та відданістю добрим справам, показуючи, як важливо допомагати іншим у складні часи.

Що спонукало вас переїхати за кордон? Як ви обрали країну для переїзду

Кажу, як є – я їхала в першу чергу за заробітком, а ще мене манили подорожі. Чому саме Китай, не скажу, це було випадково. Їхали мої подруги, а я з ними за компанію.

Які були перші враження після прибуття?

Жахливі. Хотіла поїхати назад, зупиняла лише ціна на квиток і шалена відстань. Усе було абсолютно іншим – китайці дуже працьовиті і дружні, але це кардинально протилежна до нас культура. Все було новим, диким, незвичним, шокуючим, щось було відразливим, щось захопливим.

Як ви адаптувалися до місцевих традицій та звичаїв?

Мені допомагало спілкування з місцевими жителями, але я зараз говорю не про китайців, бо їхню мову я не опанувала й досі (ред. сміється). Я запитувала у іноземців, які вже давно проживали у місті, куди я вперше приїхала. А пізніше у мене з'явилося україномовне ком'юніті.

Чи стикалися ви з культурним шоком? Як ви з ним справлялися?

Так, було. На третій день мого перебування в Китаї, перехожий китаєць харкав поряд зі мною і попав мені на ногу (ред. в Китаї плювання з гучними звуками у публічних місцях вважається нормою). Мені тоді допомогла моя знайома, яка була поряд, вона заспокоювала мене.

Чи знали ви мову країни, до якої переїхали, перед від'їздом? Як вивчали місцеву мову?

Мову я не знала. Досконало не знаю й досі. Навмисно не вивчала, бо ніколи не думала, що так надовго залишусь в Китаї. Просто, коли постійно чуєш одні і ті самі слова, поступово вони запам'ятовуються. Так у мене було з цифрами або назвами продуктів у магазині.

Як ви знайшли друзів та соціальну підтримку в новій країні?

Коли ти вже знайомишся з кимось із своєї країни або з людьми, чію мову ти розумієш, далі все як снігова куля, один приводить з собою іншого і, ваша компанія збільшується. Пізніше я почала організовувати тематичні пікніки, майстер-класи, таким чином знайшла друзів, однодумців.

Чи легко було знайти роботу в новій країні? Які відмінності в професійній культурі ви помітили?

За однією із своїх спеціальностей я флорист, і для мого європейського бачення і вміння поєднувати квіти по-іншому тут знайшлися поціновувачі. Я працювала довгий час в квітковому бутіку, який обслуговував величезні івенти

та проєкти, ми декорували весілля, торгові центри, формували подарункові композиції. Китайська помпезність тут нам грала на руку. Вони не жаліють грошей, якщо щось стосується привернення уваги до відкриття магазину, до реклами бренду, до зміни сезонного меню в ресторані тощо. Щодо професійної культури китайців, мені дуже впадало в око те, що вони абсолютно не цінують час інших і постійно запізнюються.

Волонтерство в період повномасштабного вторгнення

Як ви дізналися про можливість волонтерства?

На самому початку повномасштабного вторгнення я бачила пости про допомогу в Інстаграм або інших соцмережах друзів, писала їм, пропонувала свою посильну допомогу: фізичні або фінансову.

Які конкретні задачі та проєкти ви виконуєте як волонтер?

Я пишу картини, створюю хендмейд продукцію, яку ми потім продаємо на ярмарках, аукціонах, а отримані гроші направляємо в попередньо обраний фонд. Також я особисто організовую благодійні заходи: майстер-класи, івенти і таке інше.

Як ви координуєте свою діяльність з іншими волонтерами та організаціями?

На разі я не контактую із подібними організаціями. В місті, де я зараз проживаю, є груповий чат в місцевій соцмережі, там ми розподіляємо обов'язки, щодо нашої діяльності.

Чи стикалися ви з труднощами або перешкодами у своїй волонтерській діяльності? Як ви їх долали?

Так, у мене були труднощі з волонтерством саме в Китаї, адже тут заборонено розповсюджувати інформацію на тему україно-російської війни, заборонено збирати гроші військовим, заборонено постити про допомогу в соцмережі тощо.

Які ресурси та підтримку ви отримуєте від місцевої спільноти або організацій?

В Шанхаї на благодійний ярмарок долучався консул. Ми не говорили, що гроші збираємо на донати, але він розумів це, і його присутність була для нас неймовірною підтримкою. В місті Іву, де я живу, ми самостійно організуємося. Вже навчилися трішки шифруватись, маємо свої якісь системи оповіщення, слова-замінники для спілкування. Для когось це виглядає смішним, а ми не можемо по-іншому, адже допомагати дуже хочеться, але китайські обмеження ставлять нас у рамки.

Чи можете ви поділитися особливо зворушливими або важливими моментами зі свого волонтерського досвіду?

Мені було дуже важко ходити на мітинги підтримки. Я починала плакати, щойно десь здалеку бачила наш прапор. Дуже мені запам'яталась підтримка українців у Лондоні. Там на кожному стовпі нашого району були вивіски про підтримку України, на станції метро був екран із рухомим рядком, на якому були написані назви українських міст. Цей рядок крутився постійно. В Китаї ж все було навпаки – підтримки навколо себе я не побачила. Тому, мабуть, ми й почали «кучкуватися» своїми, щоб хоч мати якусь силу.

Як ваша волонтерська діяльність вплинула на ваше життя і сприйняття війни?

Це максимально необхідна діяльність для мене. Те, що я роблю разом із однодумцями, підтримує мою менталку.

Допомога тваринам

Що спонукало вас займатися допомогою тваринам?

Чому я почала допомагати тваринам? Насамперед, тому що я дуже їх люблю, до нестями. По-друге, я розумію, що вони не мають ручок і не можуть розмовляти, щоб піти на роботу і заробити собі на корм або оренду житла. Далеко ходити не треба, я просто одного разу поїхала в притулок, там мені озвучили список потрібних продуктів, речей та медикаментів. Я порахувала в грошовому еквіваленті і зрозуміла, що сама це зможу закрити ці потреби. Так і виникла ідея провести флористичний майстер-клас, на якому я з охочими учасниками створювала, щось, наприклад до новорічних свят, або просто з квітів, а вони

вносили певну суму, яка покривала витрати на матеріали майстер-класу та закривала список потреб притулку.

Які проєкти або організації ви підтримуєте або з якими співпрацюєте в цій сфері?

Стежу в соцмережах і допомагаю фінансово осередку uanimals.official (ред. українська організація, яка займається порятунком тварин від війни). В Китаї особисто відвідую притулки, щоб побачити на власні очі потреби, бо іноді заважає мовний бар'єр.

Які проблеми з тваринами в контексті війни вас найбільше турбують?

Для мене шоком, про який я досі думаю, став вибух на Каховському водосховищі. Це не тільки глобальна катастрофа, це ще й моя особиста трагедія, результатом якої був нервовий зрив. Загалом серед основних проблем можу виділити ще такі: людям не дозволяють орендувати житло з тваринами, люди їдуть з дому в пошуках безпечного місця і залишають тварин. І ще додаю, це не тільки стосується війни, це більш загальна проблема – нехтування стерилізацією особливо в селах та маленьких містах.

Як ви допомагаєте тваринам, що постраждали від війни?

Я відправляю кошти, ліки, корм. В планах є також особисте відвідування притулків для вигулу тварин.

Чи маєте ви особисті історії або приклади врятованих тварин?

У мене є кілька історій. Свою собаку Хлою я знайшла на вулиці в Китаї. Пізніше майже так само у нас з'явилась Прада. Вона бігала десь по парку і в неї було хворе око. Ми планували вилікувати її і знайти гарну родину, ну то ми і знайшли – нашу родину (ред. сміється). Тобто дві мої собаки – це китайські песики, яких я українізувала, так би мовити. Хоча мій хлопець сирієць, і собакам доводиться бути білінгвами (ред. сміється).

Інша історія – це історія про Джоя. Якого знайшла на вулиці знайома. Вона не могла забрати його до себе, тому ми зв'язалися з волонтерами, і він полетів в Америку.

Ще було, що на дорозі в Іву ми знайшли Лілі. Вона була дуже хвора, ми відвезли її до ветеринарної клініки, звідти вона перекочувала до притулку. Був ще чорний пудель, якого я знайшла теж. Ми відвезли його також на перевірку до лікаря, а потім його забрав до себе китаєць, колега мого нареченого. Собака тепер живе у приватному будинку і зветь його Трамп.

Як місцева спільнота реагує на вашу діяльність із допомоги тваринам?

Свідомі люди всі реагують позитивно, але це більше про працівників притулків або представників благодійних організацій.

Які ресурси і підтримку ви отримуєте або потребуєте для ефективної допомоги тваринам?

Я та мої однодумці постійно потребуємо фінансування, допомоги медичних працівників, які виконують державні програми стерилізації. Дуже важливою є інформаційна підтримка, роз'яснення про гуманне ставлення до тварин. А ще я б хотіла більшого залучення влади, медіа та поліції.

Поради та висновки

Що б ви порадили людям, які планують переїзд за кордон?

У першу чергу, як це і робила особисто я, треба шукати своїх земляків. Розкажу на прикладі свого короткострокового перебування в Туреччині. Я спочатку знайшла манікюрницю з України, бо що нам ще дівчатам треба. В неї запитала про гінеколога, стоматолога, про групи у соцмережах тематичні, які б могли мені допомогти у пошуку товаришів. Там я вже могла дізнатися про супермаркети з нашими продуктами, косметолога абощо.

Що б ви порадили тим, хто хоче стати волонтером у зв'язку з українсько-російською війною?

Треба цікавитися і шукати. Зараз вже скрізь є українці, яким потрібна допомога будь-яка. Завдяки таким моїм пошукам я в Туреччині проводила благодійні майстер-класи, в Лондоні благодійні пікніки та зустрічі з дівчатами. Просто треба не боятися, що тобі відмовлять. Добро завжди зустріне добро, не дивлячись на купу протилежних прикладів. Зараз всі мають безліч груп в Facebook, ком'юніті в Instagram та багато інших способів знайти одне одного.

Як можна ефективно допомагати тваринам в умовах кризи або війни?

У першу чергу – інформаційно. Це посильна допомога, яку може виконати кожен: робити репости про тварин, що шукають домівку. Війна показала, що репости в соцмережах – це сила. Можна пекти печиво, розмальовувати одяг, писати картини, грати на музичному інструменті, робити будь-що, що ви вмієте. Продавайте це на вулиці, в інтернеті, а вторговані кошти віддавайте у перевірені фонди. Можна особисто відвозити їжу чи ліки у притулки. Способів безліч.

Чи плануєте ви повернутися на батьківщину? Чому так, або чому ні?

Так, так і ще раз так. При найменшій можливості я їду в Україну. Це як відновлення сили для мене, як підзарядка моєї внутрішньої батарейки. Україна – це моє натхнення. Мене влаштовує вдома абсолютно все: природа, люди, кухня... Мені комфортно організовувати роботу саме з українцями.

Які ваші майбутні плани щодо волонтерства та допомоги тваринам?

Мрію купити ділянку поблизу Карпат. Поставити там модульний будинок, створивши там міні притулок. А якщо говорити про найближчі плани, то я маю на меті не полишати свої старання: буду й надалі відвідувати притулки, отримувати запит від працівників та організовувати посильні для мене благодійні заходи.

Катерина Малік

Відеоматеріал

«Сітки Варшава»

Відео доступне за покликанням:

https://www.youtube.com/watch?v=LTmE7eu2RFY&t=5s&ab_channel=OlenaZavedenko

Опис ідеї. Відеоматеріал – ідея, яка приходить найшвидше. Сьогодні суспільство присвячує короткометражним фільмам значну частину свого часу. На нашу думку, відео може більшу аудиторію, ніж текстовий матеріал.

Від початку повномасштабного вторгнення, волонтерські центри почали все більше відкриватися українцями за кордоном. Багато працюють неофіційно,

але організаторам вдається зібрати охочих, котрі допомагають не тільки фінансово, але й погоджуються плести сітки, виготовляти свічки, шити одяг тощо.

Вдалося поспілкуватися із засновницею організації «Сітки Варшава». Організація існує 2 роки. Ніка – киянка, яка покинула своє місто та приїхала до Польщі. Дівчину прихистила родина поляків, і українка почала активно шукати волонтерські центри, у яких допомога спрямована винятково на військових. На жаль, виявилось, що у столиці Польщі практично немає таких організацій, де вона могла б бути корисною, лише ті, де потрібна чоловіча сила для розвантажування та фізичної праці. З того часу Ніка створила невелику організацію для всіх охочих, де відбувалися не тільки зустрічі для створення гуманітарної допомоги, але й вечори із психологами, теплі вечори від виступи українських музикантів.

«Волонтерство – це не бізнес», – зазначає організаторка. Дійсно, якщо компанія не має спонсорів, відповідно кошти на матеріали прийдеться збирати самим, а також за робочі години ніхто не отримає виплату. Часами виконувати замовлення на місяць – важко. Буває так, що, не вистачає робочих рук, тому відео може стати невеликим піаром для подібних волонтерських центрів.

Автор відео – Олена Заведенко

Подкаст

Анна Чистіліна : «Мене вмовили їхати батьки...»

Подкаст доступний за покликанням:

https://soundcloud.com/user-791789900/podkast-ukrayinczi-za-kordonom?ref=clipboard&p=i&c=1&si=91766C5E69834A91AAEC852600F1FA93&utm_source=clipboard&utm_medium=text&utm_campaign=social_sharing

Опис ідеї. Сьогодні аудіоподкасти виходять на новий рівень розвитку та набирають більшої популярності серед користувачів. Дуже зручно тримати пристрій у кишені, та в будь-якому місці слухати розповіді, інтерв'ю тощо.

Одним із матеріалів на нашому сайті є аудіоподкаст про донеччанку Анну із міста Костянтинівка.

Донецьк, Крим та Луганськ відчували на собі вторгнення ще у 2014 році. Історія повторюється...цим людям довелось пережити ті самі ж події у 2022 році, у період початку повномасштабного вторгнення

Увечері 23 лютого, Анна повернулася до Хмельницького із Донецької області. Дівчина навчалася за спеціальністю «Вчитель української мови». О 5 ранку 24-го дівчина прокинулася і побачила купу повідомлень про початок вторгнення. Як і весь народ, звичайно, не вірила. «Війну я застала у 14-му році, бо моє місто було під окупацією, декілька місяців. Власне, я знала що це таке і мені не хотілося це переживати заново», – розповідає Анна.

В аудіоподкасті донеччанка поділилася своєю історією про виїзд, схожою на історії всіх українців, адже, ніхто не хотів збирати тривожні валізи, залишати своїх рідних, свій дім, своє життя,. Більшість планували перечекати два тижні... У мільйонів людей ці два тижні тривають досі.

Автор подкасту – Олена Заведенко.

ВИСНОВКИ

Під час роботи над мультимедійним проєктом «Українці за кордоном» були виконані всі поставлені завдання. По-перше, ми ознайомилися з науковими працями та нормативними документами, присвяченими темі міграції, а також – матеріалами медіа, які висвітлюють й аналізують кількісні показники міграційних процесів після початку повномасштабного вторгнення російської армії до України та результати соціологічних досліджень щодо проблем українських мігрантів, а також ставлення українців до тих, хто виїхав за кордон. Показники досліджень свідчать про те, що ставлення українців до своїх співвітчизників за кордоном з часом погіршується, що підтверджує актуальність висвітлення реальної картини життя українців за кордоном, їхніх проблем та пошуків шляхів допомоги Україні. Серед найбільш поширених проблем українців за кордоном результати досліджень називають мовну адаптацію та пошук роботи, саме тому ми звертали особливу увагу на ці теми в наших матеріалах.

Проаналізувавши журналістські матеріали та медіапроєкти, що розповідають про життя українців за кордоном, ми визначили, що матеріалів, які б акцентували увагу не лише на проблемах, але й перспективах розвитку, допомоги Україні та волонтерській діяльності, недостатньо. Тому ці аспекти життя українців на чужині також відображені в нашому проєкті.

Створюючи власний мультимедійний проєкт, ми орієнтувалися на представлення різних форматів журналістських повідомлень – текстових матеріалів, проілюстрованих фотографіями, аудіоподкасту, який можна прослуховувати в будь-який зручний час, та відеоматеріалу, де окрім інтерв'ю із засновницею волонтерського центру в Варшаві, представлені кадри, що показують сам центр та діяльність волонтерів. Вважаємо, що таке різноманіття мультимедійних форматів сприятиме розширенню аудиторії та донесенню важливих повідомлень до різних груп читачів/сліхачів/глядачів.

Усі продукти мультимедійного проєкту наразі зібрані на одному майданчику та готові для поширення в мережі Інтернет. Але ми також пропонуємо використовувати соціальні мережі для залучення додаткової аудиторії, та, в перспективі – пошуку нових героїв і тем для проєкту. Перспективи проєкту вбачаємо в розвитку платформи, створенні нових рубрик та наповненні їх новими історіями, а також активного поширення запропонованого контенту, що по-перше, допомагатиме українцям, котрі тільки їдуть за кордон, адаптуватися на новому місці, а також сприятимуть формуванню позитивного іміджу українців за кордоном серед української та світової спільноти.